

Dubbelgångerskan eller Baronens otrogna älskarinna.

59 C

Rom
Iv
(B.)
o

1899

DUBBELGÅNGERSKAN

ELLER

BARONENS OTROGNA ÄLSKARINNA.

1899

STOCKHOLM
VICTOR PETTERSONS BOKTR.
1899.

Baron Blumberg började hysa misstanke mot sin trogna Amanda.

Att vilja föra en man af baron Blumbergs slag bakom ljuset, dertill fordrades stor djerfhet.

Men . . . man bör inte besvärja något!

Baronen var en mycket omtyckt herre, mycket skicklig i affärer, gentemot Amanda var han en ädelmodig beskyddare, som beredde henne en behaglig tillvaro.

Han hade vid Carlavägen inredt åt henne en vacker bostad samt gifvit henne kokerska, kammarjungfru och en betjent till sin betjening. Och denna betjening kallade Amanda »fru baronessa.»

Baronen skulle hafva varit en fullkomligt lycklig man, om icke en ogynnsam omständighet kommit emellan.

Endast dagarua kunde han egna åt Amanda. Hans nätter tillhörde den verkliga baronessan, en allvarlig och vördig dam som icke förstod något skämt i de punkter som gällde hennes rätt.

Sina aftnar måste baronen tillbringa i säll-

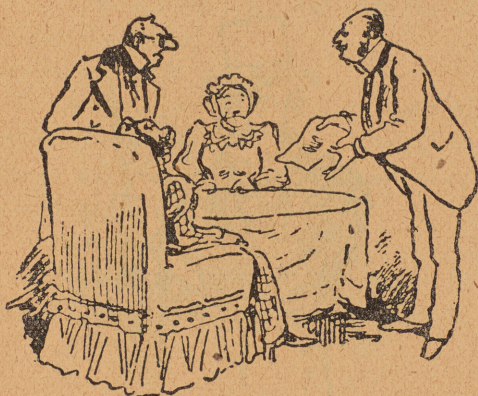
skap med två gamla tanter och en gammal farbroder, hvilka voro lika så stenrika som otrefliga och hade svurit att göra honom arflös, om han blott en enda gång skulle våga undandraga sig whistpartiet i deras familjekrets.

Det hade lyckats baron Blumberg att rädda åtminstone sina dagar, genom att han lät välja sig

till direktör i ett nygrundadt gummiplåster-aktiesällskap.

Men hans misstanke mot Amanda hade följande ursprung:

En dag då han ville afskudda sig det dagliga wisthpartiets ok, hade baronen visat för sina

ädla släktingar en enträgen kallelse till ett samma dags afton varande sammanträde med Gummiplåster-aktiesällskapet. Det var frågan om en förhöjning af aktiekapitalet, och dylika saker tåla icke något uppskof.

I all hast hölls ett familjeråd och beslöts, att för denna gång gifva baronen fri för aftonen; men

att om ett sådant fall skulle upprepas, så måste han nedlägga sin befattning som Gummipåstas-aktiesällskapets direktör.

Baronen ville begagna sin fria afton till att bereda Amanda en angenäm öfverraskning. Han styrde sina steg skyndsamt till Carlavägen. An-

kommen framför huset, hvarest den mycket älskade bodde, lyfte han blicken och kunde göra den iakttagelsen, att icke det ringaste ljusskimmer trängde ut genom rullgardinerna.

— Hvad har det att betyda? frågade han sig ängsligt. Skulle hon redan hafva gått till sängs?

Han gick raskt upp och ringde på hennes dörr.

Han ringde allt hvad han orkade, men ingen kom och öppnade.

Amanda var icke hemma, och äfven tjenarne voro borta.

I mycket förtrytsam sinnesstämning gick han ned igen och frågade sig, hvarför den unga flickan gått ut vid så ovanlig tid. Men han kunde icke finna någon förklaring.

Amanda sof utom hemmet!!!

Under sådana sorgsna tankar begaf han sig till Gummiplåster-aktiebolaget. Kapitalökningen hade länge sedan beslutats, styrelseherrarna sutto nu vid wiraspelet.

— Är ni med, baron?

— Ja gerna.

Baronen hade denna afton en rasande tur i spelet.

Baron Blumberg hade sofvit illa och såg följande morgon matt och gulblek ut.

Medan han klädde sig, tänkte han efter, hur han nu skulle gå tillväga. Hans första tanke var att skynda till Amanda och rent ut fråga henne:

— Hvar var du igår afton?

Men han tänkte, att detta skulle icke nytta till

något, emedan kvinnorna städse hafva ett förråd af lögner till hands, för att rättfärdiga en frånvaro. Och att fråga tjenarna fann hon opassande och därför beslöt han sig för att sjelf öfvervaka den trolösa och — om möjligt — öfverrumpla . . .

När han vid vanlig tid steg in hos Amanda, blef han mycket artigt mottagen. Han kunde icke upptäcka något misstänkt i den skönas beteende.

Hon hycklar, tänkte han, må vi också hyckla. Ack, när skall jag erfaras sanningen?

Tre dagar derefter fann baronen helt oförmodadt det efterlängtade tillfället. Tanterna hade tagit in medicin och beslutat gå tidigt till sängs, utan att bry sig om något whistparti.

Efter middagen skyndade baronen hemifrån och direkt till Carlavägen.

Midt emot det hus, där den trolösa Amanda bodde, fanns ett café. Vid ett af fönstren i detta café satte baronen sig och från denna iakttagelsepost lemnade han icke Amandas husdörr ur sigte.

Han hade beställt en glace, men icke rört den. Sedan omkring en halftimme satt han där. Glacen hade för länge sedan förvandlat sig i en grunlig tjock soppa, då baronen plötsligt spratt till.

Ett ungt fruntimmer, som påfallande liknade Amanda, hade visat sig vid husets port.

— Jag misstar mig inte... mumlade baronen.
Det är hon... Och dock måtte det vara någon
villfarelse. Det är hennes drag... någorlunda...
ja till och med alldeles precis... Men ändå fattas

något, som jag inte kan förklara... Men hvad
skall denna löjliga toilette betyda?

Det unga fruntimmer, som i så hög grad
fängslade herr baron Blumbergs intresse, bar
en mycket enkel, svart klädning, en trångt

åtsittande jacka af grå färg samt en med konstgjorda vilda blommor prydd stråhatt.

Aldrig hade baronen förr sett sin älskade i en sådan utstyrel.

— Jag är offer för en märkvärdig likhet, sade han sig. Det är utan tvifvel en arbeterska, som efter slutadt dagsverk återvänder hem. En trappa upp, inunder Amandas bostad har en modist sin atelier.

I detta ögonblick gick flickan öfver gatan och vände ansigtet rakt åt baronen.

— Där är inget tvifvel möjligt — det är hon sade han sig. Ah, denna hemlighet måste jag taga reda på!

Han lade pengar på bordet och lemnade skyndsamt sin iakttagelsepost.

Den unga flickan var omkring trettio steg före. Baronen följde beslutsamt efter henne.

Hon steg in i en spårvagn. Baronen sprang vid Greffthuregatans hörn upp i en droska och ropade åt kusken:

— Två kronor drickspengar! Följ spårvagnen.

Så ofta spårvagnen stannade, stannade också droskan.

— Är det Amanda, eller är det icke Amanda? frågade baronen sig förvirrad. Först och främst är det mig icke bekant att hon eger en sådan toilette . . . Och hvarför skulle hon, som får sina kläder från fröken Lundin, taga på sig en klädning som hennes kammarjungfru skulle försmå? . . . Och dock är det hennes drag!

Det unga fruntimret bytte om spårvagn två gånger och for till Kungsholmen. Alltjemt följde droskan efter.

Långt ute i Fleminggatan steg hon ur och skyndade in i ett litet hus.

Droskan stannade.

— Jag misstager mig uppenbarligen, sade baronen sig. Skulle Amanda lemna sitt eleganta hem vid Carlavägen, för att tillbringa natten i denna hydda? Jag löper fara att göra mig odödligt löjlig.

Emellertid tvekade han icke att stiga ur.

Han betalade kusken i samma ögonblick som fruntimret beredde sig att ringa på det lilla husets förstugedörr.

När hon hörde en vagn stanna, vände hon sig om och hennes blick korsade baronens.

Men nu öppnades dörren och hon trädde raskt in.

— Männe hon märkte mig? frågade baron

Blumberg sig. Jag känner Amanda: Hon skulle hafva fallit i vanmakt, om hon märkt sig vara igenkänd.

Baronen var nu mycket obeslutsam.

— Jag vill veta, hur det är! sade han slutligen.

Och så drog han i klocksträngen.

Det unga fruntimret öppnade sjelf.

När hon varseblef baronen, föreföll hon icke det minsta upprörd.

— Hvad önskar ni, min herre? frågade hon med den lugnaste ton i verlden.

— Men ... Amanda ... Det är ju du! stam-

made] herr von Blumberg, Ja, nu, när jag ser dig på närmare håll, är jag öfvertygad, att det är du . . .

— Äfven rösten! . . . Och de välbekanta dragen . . . Blott klädningen är en annan, stammade baronen. Neka inte, det är du!

— Gå, min herre, gå er väg, annars kallar jag på min tant. Hon skall visa er, om jag är en flicka, som man får våga dua!

— Men Amanda, vanligtvis tillåter ju du mig det!

— Nog, min herre! . . . Jag heter inte Amanda, jag heter Elsa, Elsa Huber, förstår ni? Jag är en rättskaffens arbeterska och bor här hos min tant och vet icke, hvad ni vill mig?

— Din tant? . . . Hennes tant?

Han såg fullkomligt bestört på henne och visste icke, hvad han skulle tänka.

I detsamma trädde en ung man in i huset.

— Nu, min herre, sade Elsa Huber, är här en, som kan underrätta er om mig. Det är min fästman.

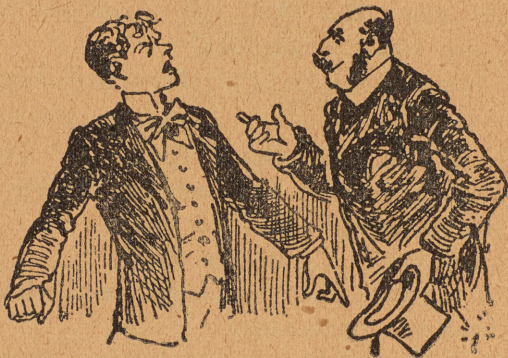
— Hvad är å färde, kära Elsa? frågade den unge mannen och trädde raskt närmare.

— Denne herre vill nödvändigt i mig känna igen ett såntder fruntimmer, som är sitt köns skam, en af dessa varelsor, hvilka . . .

— Med få ord, min mätress, afbröt henne baronen.

— Er mätress, Elsa? utbrast den unge mannen.

— Inte Elsa, utan Amanda.

— — Nå, om det är Amanda, så hvad söker ni här?

— Men Amanda... är hon!

— Nu igen! sade flickan förtrytsamt.

— Hvad? utbrast baronen förbittrad. Äro inte dessa händer desamma, som jag har tryckt i mina. Skulle icke dessa läppar vara desamma, som jag

så ofta har kysst? Är detta icke samma veka lif, som jag omfamnat så ömt?

— Min herre, det är för mycket! röt nu Elsas fästman i vredesmod. Jag förbjuder er att skymfa denna rena ärbara flicka. Hvar och en här i trakten kan säga er, att hon är den mest dygdiga. Och så har hon ett examensbetyg.

— Hvad är det för ett betyg?

— Ett lärarinne-betyg. Ja, hon kunde vara lärarinna i en skola, men hon vill heldre vara modist, för att kunna få stanna kvar hos sin gamla tant, som hon försörjer med sina händers arbete. Ja, en ädel flicka!

Baronen stod där ytterst förlägen.

— Hör, sade han slutligen. Det finnes ett sätt att öfvertyga mig. Amanda har där — han pekade på den unga flickans bröst — ett födelsemärke. Om fröken vill bevisa mig . . .

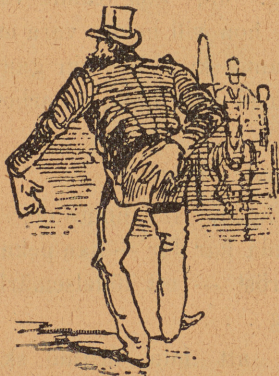
— Hvad? Ni begär, att min fästmö skall blotta sig inför er? Jag är hennes fästman och vågar knappast att med en blick vidröra hennes behag. Ah, ni usling!

— Och den unge mannen stälde sig i en professionell boxares posityr och lät ett hagel af stötar träffa den olycklige baronen samt slutade

med en förfärlig spark i aktern, som befordrade baronen ut på gatan.

— Jag har hämnats dig! utbrast hennes fästman triumferande.

Baronen stod rådlös och illa medfaren ute på gatan.

Han kunde alldeles icke förklara för sig detta äfventyr.

Slutligen kom han på en tanke.

— Hvad jag är dum, som plågar mig så! tänkte han. Jag skall fara till Carlavägen och se efter

om Amanda är hemma, derigenom blir ju allt klart.

Men han erinrade sig, att han lofvat sin fru att vara hemma klockan tio.

— Omöjligt! mumlade han förviflad, jag har redan försummat mig. Min fru kunde berätta för

mina tanter och min farbror om mitt uteblifvande, och det vore en malör! . . .

Han måste afstå ifrån att redan samma afton, besöka Amanda.

Den skarpsinnige läsaren lär väl genast hafva gissat, att Amanda och Elsa Huber i sjelfva verket voro en och samma person.

Tidigt föräldralös blef Elsa Huber upptagen hos sin tant, hvilken som tvätterska ärligt för-tjenade sitt bröd, och på Kungsholmen åtnjöt ett godt rykte. Tanten hade uppfostrat barnet mycket strängt, och när Elsa blifvit femton år gammal, ville tanten icke att hon skulle blifva tvätterska, emedan »tvätterskorna» — som hon påstod — »äro mycket utsatta för många frestelser.»

Hon satte därför flickan i lära hos en modist i staden. Hvarje afton när den unga flickan kom hem från modistbutiken, gaf tanten henne goda lärdomar.

— Lyssna inte till karlarna, det är bara dumheter de prata. Ett godt rykte är en flickas bästa skatt. Du har ingenting annat än din oskuld; gif akt, att du inte förlorar den.

Dessa visa råd hade till följd, att Elsa

slutligen betraktade sitt goda rykte som en förmögenhet, som man hade anförtrott henne och som hon icke fick slösa bort.

Hon hade blifvit sjutton år, då en afton en ung, elegant snobb tilltalade henne, sedan hon flera gånger bemärkt honom i butikens närhet.

— Min herre! sade hon i värdig ton. Jag förbjuder er att tala till mig. O, om min tant visste det! . . .

— Men hvarför skall då er tant veta det? svarade den förälskade unge mannen. Jag skall

visst inte säga henne det. Hvar bor hon då, er goda fru tant?

På Kungsholmen.

Så-å? Nå, då ha' vi ju hela den öfriga staden och jag kan obehindradt följa er öfverallt.

— Och mitt goda rykte, min herre?

— Ni har rätt, min fröken. Ert goda rykte skall jag inte taga ifrån er. Men ni behöfver det ju endast ute på Kungsholmen.

— Denna anmärkning tycktes göra ett visst intryck på den unga flickan, som naturligen höll

mycket mera på sitt goda ryckte, än på sin dygd.

— Kära barn, fortfor den galante herrn, man kan vara dygdig på Kungsholmen och roa sig i hela den öfriga staden.

Elsa Huber lät öfvertala sig. Följande dag lemnade hon modistbutiken och flyttade in i en liten våning, som den unge mannen hade hyrt åt henne.

Här tillbragte hon dagen, och om aftnarna återvände hon till sin ärevördiga tant.

Elsas goda rykte växte dag från dag.

Den goda tanten var alldeles förtjust, hon hade uppgifvit sin ställning som tvätterska, hvilken — som hon sade — var »alltför smörjig». Sedan hon i lång tid arbetat för sin systerdotter, var det ju inte mer än billigt, att systerdottren nu arbetade för henne.

Hvarje lördag bar hon punktligt sin veckolön till tanten.

Den förste älskaren blef icke långvarig, det kom en annan, som snart blef ersatt af en tredje.

En dag såg baron Blumberg den lilla, förälskade sig i henne och installerade henne i en praktfull våning vid Carlavägen. Från denna stund hette hon *Amanda*.

Men ingen af hennes älskare hade någon aning om, det dubbelf, som flickan förde, och att han hade ett af Kungsholmens dygdemönster till älskarinna.

Elsa-Amanda var nu tjugo år gammal.

— Det är tid på att flickan gifte sig, sade grannfruarna ute på Kungsholmen.

Och man föreslog flera friare för henne. Det var hyggliga arbetare, men hon fann dem icke fina nog.

Slutligen beslöt hon sig dock för att mottaga

den unge Gustafs hyllning, men hon tillät honom icke ens så mycket som att kyssa hennes fingerspetsar. Hennes goda rykte vann ännu mera däri-genom.

Detta dubbellif hade kunnat vara ännu längre om icke tillfället hade framkallat förvexlingar.

Elsa hade oakadt sin käckhet tillbragt en svår kvarts timma i baronens närvaro. Oakadt hon ståndaktigt förnekade att vara den Amanda, som han talade om, fruktade hon likväl att hon slut-ligeu skulle nödgas tillstå sanningen.

— Hur skall saken aflöpa i morgon, när jag återser honom? frågade hon sig med en viss rysning. Bah! Har jag öfverstått det engång, så skall jag nog utstå det ännu en gång.

Vid vanlig tid anlände hon till Carlavägen och skyndade att aflägga en arbeterskas drägt samt tog på sig sin dyrbara, spetsprydda peignoir.

Baronen lät icke vänta länge på sig.

Han var i förtrytsam sinnesstämning; han hade haft en stygg natt och hade ännu icke öfvervunnit smärtan efter gårdagens prygel.

Amanda mottog honom med vanligt småleende och gjorde sig underrättad om hans befinnande samt betedde sig alldeles som hon brukade göra.

Baronen iakttog henne från sidan och hoppades

kunna upptäcka någon förlägenhet i hennes blick eller hållning.

Äfven talade han upprepade gånger, liksom tillfälligtvis om Kungsholmen. Men Amanda icke ens ryckte på ögonlocken.

— Jag har bestämdt misstagit mig, sade baronen sig, fullkomligt lugnad.

Medan flickan fortfor att insöfva sin beskyddares misstankar, uppdök hos den unge Gustaf ute på Kungsholmen allehanda tankar om gårdagens sällsamma äfventyr.

— Hvad hade egentligen dendär historien att betyda? frågade han sig. Dendär herr baron såg mig ut att vara säker på sin sak. Bah! Skulle denna engel af renhet vara hans älskarinna? Jag är en narr!

Men den unge mannen förstod snart, att han icke kunde återfå sitt lugn, förr än han fick saken tydlig och klar för sig.

— Hvad gör Elsa i Stockholm? frågade han sig darrande. Som hennes fästman har jag rätt att veta det.

En morgon spionerade han på sin fästmö och när han såg henne stiga upp i spårvagnen, ställde han sig obemärkt upp hos kusken.

• Så gjorde han i omvänd rigtning samma resa, som baron Blumberg hade gjort.

När Elsa steg af vid Carlavägen, hoppade äfven hennes fästman ned och följde försigtigt efter henne.

Han såg hvilket hus Elsa gick in uti. Han betraktade huset och såg att en modist bodde på nedra bottnen. Det glädde honom lifligt.

— Hon har inte bedragit mig, sade han. Hon for verkligen till sitt arbete.

I sin stora glädje gick han in i caféet midt emot och lät gifva sig en half öl, som han tömde till sista droppen.

Därpå betalde han och beredde sig att anträda återvägen till Kungsholmen.

Han sände — liksom till afsked — en sista blick till modistens fönster. Då varseblef han i ett fönster en trappa upp en syn, som fängslade hans intresse.

Vid ett fönster stod Elsa, höljd i en dyrbar spetsbesatt peignoir.

— Det är hon! utbrast han. Ah, mina aningar!, .. Hon i denna lastens livré!

Och han rusade in i huset.

Portvakten frågade honom, hvart han ville hän.

— Till damen en trappa upp.

— Fröken Amanda . . . Hon är visst hemma.

— Amanda! sade sig den olycklige Gustaf och rusade i fyra satser uppför trappan. Amanda! Det var ju det namnet, som den af mig pryglade herrn gaf henne igår.

Han ringde häftigt på dörren. En betjent öppnade.

— Fröken Amanda? frågade Gustaf och trädde utan omständigheter in i tamburen.

— Min herre, jag har befallning att icke släppa in någon! protesterade betjenten.

— Jag bekymrar mig inte om er befallning. Säg henne, att jag väntar henne.

Betjenten var just i begrepp att efterkomma denna begäran. Nen i detsamma kom Amanda, ditlockad af oväsendet.

När hon varsealef Gustaf, kunde hon icke undertrycka ett skrik. Han trädde emellertid beslutsamt emot henne.

— Du är väl ändå Elsa, sade han. Du är Elsa den fläckfria oskulden, min fästmö!

Hon hade emellertid sansat sig.

— Min herre, jag känner er inte! stammade hon.

— Ah, vill du kanske spela komedi för mig, liksom nyligen för din gamle börsjobbare?

Den gamle börsjobbaren kom just ut, för att se hvad som var å färde.

— Där är han ju, den hedervärde mannen! utbrast Gustaf. Kan du inför honom våga neka till, att du heter Elsa Huber?

Baronen hade känt igen den unge mannen, som nyligen på Kungsholmen gifvit honom en drägt prygel, som hans rygg ännu erinrade sig.

— Befria mig från denne oförskämde! stönade Amanda.

— Han skall inte stanna här länge! utbrast baronen.

Han fattade en käpp, räckte betjenten en annan och nu regnade det slag ned på den olycklige Gustaf.

— Där har du, usling! Jag betalar igen min skuld och ränta därtill, röt baronen.

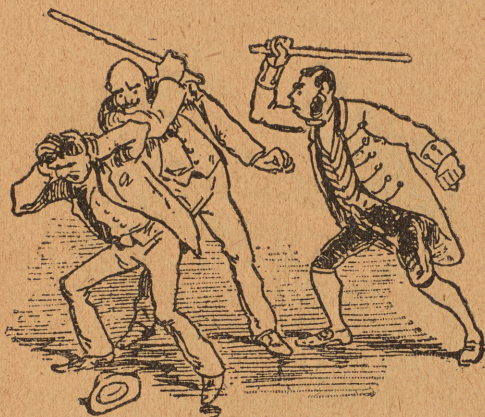
— Gustaf måste söka sin räddning i flykten.

Utanför dörren ropade han tillbaka:

— Låt inte falla dig in, min lilla dufva, att

komma till Kungsholmen; jag skall underrätta folk om din stora dygd!

Amanda sprang in i sitt rum, hvarest hon utmattad sjönk ned på en chäslong.

Baronen följde henne dit in.

Hans min var mycket allvarsam.

Med korslagda armar blef han stående framför den unga flickan och sade:

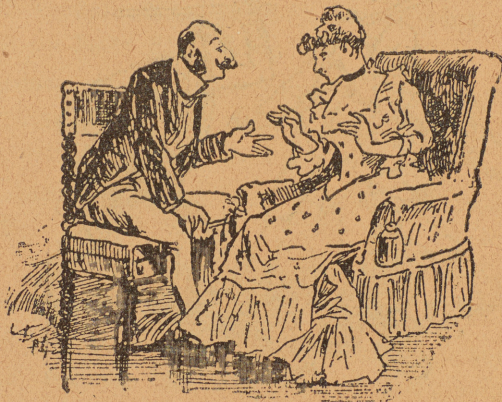
— Alltså var det ändå sannt? Ni har bedragit mig, och med denne lymmel . . .

Hon lyfte på hufvudet.

— Jag har inte bedragit er, sade hon, åtminstone inte så som ni tror.

— Var inte denna menniska er älskare?

— Nej, han var min fästman.

Och då baronen, föga öfvertygad, skakade på hufvudet, tillfogade hon:

— Om han hade varit min älskare, så skulle han väl haft vetskap om mitt födelsemärke, och ni vet, att han inte kände till det.

Detta argument tycktes öfvertyga baronen.

Något lugnad satte han sig ned hos Amanda och sade?

— Men hvad skall då egentligen detta falska spel betyda, mitt barn?

— Jag — — ville förblifva dygdig och likväl roa mig, stammade hon snyftande.

Och så bekände hon allt för honom.

— Ni är en ängel! utbrast baronen rörd.

— Ack, en fallen ängel! Ni hörde ju denne unge mans hotelser.

— Han har ju ingen rätt till er!

— Nej, men mitt rykte är för alltid borta. Jag kan inte mera återvända till Kungsholmen. Jag kan inte utsätta mig för min tants vrede, när hon får erfara allt, skall hon förbanna och förneka mig . . .

I detsamma ringdes det häftigt på dörrklockan, och i nästa ögonblick flög dörren till boudoiren upp och tanten kom inrusande som en hvirfvelvind.

— Tant! Förbanna mig inte! utbrast Elsa-Amanda och höljde händerna för sitt ansigte.

— Olyckliga barn! skrek den sedestränga tvätterskan. Skäms du inte att bete dig så? Så lönar du min kärlek och omsorg?

— Förlåt mig! . . .

— Du är en onaturlig dotter! . . . Hvad? Du bor här i ett palats och låter mig bo i en hydda?

Och med pligtkänslans 'energi tillfogade hon:

— Min plats är vid din sida! Jag stannar här.
Farväl du lilla hydda på Kungsholmen!

Prof på utomordentlig viljekraft och andlig begåfning

har den unga amerikanskan Helene Keller lämnat. I sitt första lefnadsår blef hon döf och blind och kunde därför ej heller lära sig tala. Icke förty har hon lyckats tillegna sig färdighet i flera olika språk, sedan hon genom att känna på de personers läppar, hvilka talade med henne, själf lärt sig tala. Med tillhjälp af ett särskildt alfabet har hennes sköterska bragt det därhän, att för henne möjliggöra deltagandet i vetenskapliga föreläsningar. Hon läser vetenskapliga och litterära arbeten i blindstil och har för icke länge sedan själf publicerat belletriska arbeten, hvilka röja en utpräglad litterär begåfning.

Tårar som läkemedel.

Det urgamla orientaliska bruket att uppsamla de sörjandes tårar och nyttja dem som läkemedel, begagnas ännu i vidsträckt mått hos perserna. Vid hvarje högtidlig likbegängelse utför uppsamlingen af de sörjandes tårar en viktig del af ceremonien. Åt hvar och en af de sörjande öfver-

räckes en liten snygg svamp, med hvilken han eller hon måste aftorka sitt ansikte och sina ögon, tills tårfloden sinat ut. Efter begrafningen samlas alla svamparne och lämnas åt prästen, som pressar ut tårarne i därför afsedda flaskor för att sedermera nyttja dem som läkemedel. —

Lögnen kom till sanningen.

Kära sanning låna mig din mask! »Jag har ingen mask», svarade sanningen. Lögnen gick till sveket och bad det om dess mask. »Jag behöfver den själf», svarade sveket. Då gick lögnen rådlös till sin fader djäfvulen och sade: »Skaffa mig en mask, annars kan jag icke dra mig fram». »Nå väl mitt barn», sade djäfvulen, »du skall få den», och han uppfann — frasen.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

Centimetres **TIFFEN** Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								